

De realiteit van de hel

door: Kris Tavernier

De tweede dood

Aan het aardse leven sterven is slechts de ‘eerste’ dood. De bijbel spreekt immers over ‘de tweede dood’, de poel van vuur (Op. 2:11; 20:6, 14; 21:8). Dat is het eeuwige leven bij God mislopen en dus *voor eeuwig van Hem gescheiden zijn*, in één woord: de hel. Hier geldt eenvoudige logica: wie nu niet bij Hem wil zijn, zal ook in de eeuwigheid niet bij Hem zijn.

De term ‘tweede dood’ betekent niet dat iemand niet meer zou bestaan. Als dat altijd de betekenis van het woord ‘dood’ zou zijn, dan was de eerste dood al voldoende geweest. Je kunt immers niet twee keer niet meer bestaan. Efeziërs 2:1 zegt dan ook: ‘hoewel gij vroeger dood waart door uw overtredingen en zonden’. Dit betekent toch niet dat de Efeziërs niet bestonden toen zij dood waren, of dat zij lichamelijk gestorven waren. De idee is hier kennelijk dat zij afgescheiden waren van de Levensbron door overtredingen en zonden. Deze brengen immers scheiding tussen God en mens. In Lucas 15 vinden we het verhaal van de verloren zoon. Daar zegt de vader: ‘mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden’ (vs. 24). Was de zoon dood, in de zin van gestorven? Nee, het vers verklaart zichzelf. Het zegt immers verder: ‘hij was verloren en is gevonden’. Beide uitdrukkingen, dood en verloren, doelen dus op een scheiding, het van elkaar verwijderd zijn.

Zo zegt Jezus in Johannes 5:24: ‘hij is overgegaan uit de dood in het leven’. Jezus definieert het eeuwig leven: ‘dit nu is het eeuwig leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt’ (Joh. 17:3; vgl. 1 Joh. 5:20). Het kennen staat in de zo genaamde bedrijvende vorm en duidt op het hebben en onderhouden van een relatie of gemeenschap (vgl. 1 Sam. 3:7). Elke mens bestaat dus eeuwig, de vraag is alleen: waar? en vooral: bij wie?

De eeuwige straf

De bijbel leert ontegensprekelijk dat er een eeuwige straf of oordeel is (o.a. 2 Tess. 1:8-9, Heb. 6:2, Jud.: 12-13). Er zijn zeventig teksten in het N.T. waarin het woord eeuwig (Gr. ‘aionios’) gebruikt wordt. Zeven daarvan gaan over het eeuwige oordeel, dat is 10

procent! We kunnen dus stellen dat de eeuwige straf (of het eeuwige oordeel) voor de ongelovigen zó zeker is als het eeuwige leven een zekerheid is voor de gelovigen. ‘En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven’ (Matt. 25:46).

In Marcus 9:48 staat dat de worm nooit sterft van wie in de hel terecht komt (vgl. Jes. 66:24), dit duidt op de eeuwigdurendheid van het verblijf in de hel. Het lijkt op aangevreten worden, maar nooit opgevreten worden.

In het boek Openbaring wordt gesproken over de ‘poel van vuur en zwavel’ (19:20; 20:10). Zie ook de beschrijving als een ‘vurige oven’ in Matteüs 13:42, 50; vgl. Openb. 9:2. Deze twee elementen, vuur en zwavel, werden eerder al eens gebruikt in de Schrift om Gods definitieve oordeel te voltrekken, nl. bij Sodom en Gomorra (Gen. 19:24). Zo zien we de eeuwige onomkeerbaarheid van de situatie. Sodom en Gomorra zijn, en worden nooit hersteld. Zo is het ook voor degenen die de eeuwige straf ontvangen. De straf wordt nooit meer weggenomen of veranderd. De bijbel spreekt dan ook over het ‘eeuwige vuur’ (Matt. 18:8), dat een ‘onuitblusbaar vuur’ is (Marc. 9:43, 48).

Een andere aanduiding voor de hel is de ‘donkerste duisternis’ (Matt. 8:12; 22:13; 25:30; Luc. 13:28, vgl. 2 Petr. 2:17). Hier valt de nadruk op het absoluut verwijderd zijn van God. ‘God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis’ (1 Joh. 1:5). Voor hen die in de buitenste duisternis belanden, is er geen enkel straaltje van Gods licht meer aanwezig. Er is geen liefdesstraal, geen warmte, niets van het goede dat bestaat. Enkel het boze blijft over en is daar alomtegenwoordig.

In Lucas 16 (als voorillustratie) bemerken we dat het een plaats van pijn zal zijn (vs. 23, 24, 25, 28; vgl. Openb. 14:11). De man zegt: ‘ik lijd pijn in deze vlam’. Hoe verschrikkelijk moet het zijn om de pijn van het vuur te voelen zonder te verteren, zodat die pijn nooit ophoudt. Daniël 12:2 spreekt van ‘eeuwig afgrijzen’. Tegenover deze plaats van eeuwige pijn, afgrijzen, duisternis, pijnlijke vlam staat het eeuwigdurend feest bij de Heer Jezus (Matt. 25:21, 23). Het verschil is nog vele malen groter dan tussen het naaste moment van uw leven en het gelukkigste moment van uw leven!

Waar God de mens wil hebben

Matt. 25:41 '... gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur dat voor de duivel en zijn engelen bereid is'. Het is nooit Gods bedoeling geweest dat er mensen in de hel zouden terecht komen! De hel is voor de duivel en zijn (gevalen) engelen, niet voor mensen bereid (vgl. Jud.: 6-7). Het feit dat er mensen in de hel zullen komen is een abnormale situatie! Het is nooit door God bedoeld of gewild! Integendeel, God verlangt nu precies dat alle mensen voor eeuwig bij Hem zouden zijn (2 Pet. 3:9).

De belangrijkste vraag van uw leven

Weet u waar u zult zijn in de eeuwigheid, of beter gezegd: bij Wie of wie? De Heer Jezus wilt dat u bij Hem bent, voor eeuwig in het vaderhuis (Joh. 14:2-3).

Wilt u ook bij Hem zijn? Dit is de belangrijkste vraag die iemand ooit in zijn leven kan voorgeschied krijgen. Als u die vraag nog moet beantwoorden, doe dat dan, nu, en positief. Ga op je knieën en zeg tegen God dat je voor Hem kiest.

Als u die vraag al jaren geleden positief beantwoord hebt, is het ook voor u belangrijk om nog eens geconfronteerd te worden met de ernst van deze vraag. Ik kan mij niet voorstellen dat iedereen die u kent deze vraag al positief beantwoord heeft of zelfs nog maar voorgeschied gekregen heeft. Het eerste kunt u niet in zijn of haar plaats doen. De vraag stellen ligt echter wel binnen uw mogelijkheden, doe dat dan ook! 'Daar wij dan weten, hoezeer de Heer te vrezen is, trachten wij de mensen te overtuigen' (2 Kor. 5:11a); want 'vreselijk is het, te vallen in de handen van de levende God!' (Heb. 10:31).

Oorsprong: [KT 09-03-2007](#)

© Oude Sporen 2007